# ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 17ης Δεκεμβρίου 1996 *

Στην υπόθεση T-164/96 R,

**Moccia Irme SpA,** εταιρία ιταλικού δικαίου με έδρα τη Νεάπολη (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους Emilio Cappelli, Paolo de Caterini και Andrea Bandini, δικηγόρους Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Charles Turk, 13 B, Avenue Guillaume,

αιτούσα,

κατά

**Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενης από τον Paul F. Nemitz και τη Laura Pignataro, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενους από τον Massimo Moretto, δικηγόρο Βενετίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση υποβληθείσα δυνάμει του άρθρου 39 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, με την οποία ζητείται από τον Πρόεδρο του Πρωτοδικείου να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 30ής Ιουλίου 1996 [έγγραφο C(96) 2385 τελικό], καθώς και των προπαρασκευαστικών πράξεων, και να αποφασίσει ότι η Επιτροπή θα καλέσει τις ιταλικές αρχές να αναστείλουν, μέχρις εκδόσεως αποφάσεως επί της ουσίας, την καταβολή των ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων που προβλέπει το νομοθετικό διάταγμα 396, της 20ής Ιουνίου 1994, το οποίο κατέστη ο υπ' αριθ. 481 νόμος της 3ης Αυγούστου 1994, επικουρικώς δε να αποφασίσει ότι η Επιτροπή θα επανεξετάσει την ενίσχυση μαζί με την αιτούσα εταιρία κατά τη διαδικασία της εκατέρωθεν ακροάσεως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

## Διάταξη

### Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Κατά το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ, θεωρούνται ως ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά άνθρακα και χάλυβα και, κατά συνέπεια, καταργούνται και απαγορεύονται εντός της Κοινότητας οι επιδοτήσεις ή ενισχύσεις που χορηγούνται από τα κράτη υπό οποιαδήποτε μορφή. Σε περίπτωση που αυτό κριθεί αναγκαίο για την επίτευξη των σκοπών της Κοινότητας, όπως αυτοί καθορίζονται στο άρθρο 95, παράγραφοι 1 και 2, της Συνθήκης, η Επιτροπή μπορεί να επιτρέψει επιδοτήσεις ή ενισχύσεις χορηγούμενες από τα κράτη μέλη στον τομέα της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα με απόφαση λαμβανόμενη κατόπιν ομόφωνης σύμφωνης γνώμης του Συμβουλίου. Η Επιτροπή εξέδωσε, προς τούτο, την απόφαση 3855/91/ΕΚΑΧ, της 27ης Νοεμβρίου 1991, που θεσπίζει κοινοτικούς κανόνες για τις ενισχύσεις προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 362, σ. 57, στο εξής: απόφαση 3855/91), γνωστότερης ως «πέμπτος κώδικας ενισχύσεων στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα».

2 Δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 3855/91, «ενισχύσεις προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα, είτε ειδικές είτε μη ειδικές, χρηματοδοτούμενες από τα κράτη ή από τοπικούς ή περιφερειακούς οργανισμούς δημοσίου δικαίου, ή μέσω κρατικών πόρων οποιασδήποτε μορφής, μπορούν να θεωρούνται ως κοινοτικές ενισχύσεις, και ως εκ τούτου συμβιβάσιμες με την εύρυθμη λειτουργία της κοινής αγοράς, μόνον εφόσον πληρούν τις διατάξεις των άρθρων 2 έως 5». Στην παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου

διευκρινίζεται ότι οι εν λόγω ενισχύσεις «δεν χορηγούνται παρά μόνο βάσει των διαδικασιών του άρθρου 6 και δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο καμίας πληρωμής μετά τις 31 Δεκεμβρίου 1996». Όσον αφορά τις ενισχύσεις για το κλείσιμο εγκαταστάσεων, το άρθρο 4, παράγραφος 2, ορίζει:

«Οι ενισχύσεις στις επιχειρήσεις που παύουν οριστικά τις δραστηριότητές τους παραγωγής προϊόντων σιδήρου και χάλυβα στον τομέα ΕΚΑΧ μπορούν να θεωρηθούν συμβιβάσιμες με την κοινή αγορά, υπό τον όρο ότι οι εν λόγω επιχειρήσεις:

(...)

— λειτουργούσαν κανονικά για την παραγωγή προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ μέχρι την ημερομηνία κοινοποίησης των ενισχύσεων αυτών.»

3 Για να καταστεί δυνατός ο αποτελεσματικός έλεγχος της εφαρμογής των εν λόγω κανόνων, το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 3855/91 προβλέπει ότι η Επιτροπή ενημερώνεται έγκαιρα ώστε να υποβάλει τις παρατηρήσεις της σχετικά με τα προγράμματα που αποβλέπουν στη χορήγηση ή την τροποποίηση των ενισχύσεων που αναφέρονται στα άρθρα 2 έως 5. Δυνάμει της παραγράφου 4 του ίδιου άρθρου, «αν η Επιτροπή, αφού τάξει προηγουμένως στους ενδιαφερόμενους προθεσμία για να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους, διαπιστώσει ότι μια ενίσχυση δεν είναι συμβιβάσιμη με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης, πληροφορεί το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος σχετικά με την απόφασή της. Η Επιτροπή εκδίδει την απόφασή της το αργότερο τρεις μήνες μετά τη λήψη των αναγκαίων πληροφοριών που της επιτρέπουν να αξιολογήσει τη σχετική ενίσχυση». Στην παράγραφο 6, τέλος, διευκρινίζεται ότι όλες οι συγκεκριμένες περιπτώσεις εφαρμογής των ενισχύσεων που προβλέπονται στα άρθρα 4 και 5 κοινοποιούνται στην Επιτροπή με τους όρους που προβλέπονται στην παράγραφο 1.

4 Τον Φεβρουάριο του 1994 η Ιταλική Κυβέρνηση κοινοποίησε, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 3855/91, στην Επιτροπή το νομοθετικό διάταγμα 103 της 14ης Φεβρουαρίου 1994, περί επειγόντων μέτρων

εκτελέσεως του σχεδίου αναδιαρθρώσεως του τομέα της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα. Επειδή δεν μετατράπηκε σε νόμο, το νομοθετικό αυτό διάταγμα επιβεβαιώθηκε με το νομοθετικό διάταγμα 234 της 14ης Απριλίου 1994 και, εκ νέου, με το νομοθετικό διάταγμα 396 της 20ής Ιουνίου 1994. Το τελευταίο αυτό νομοθετικό διάταγμα μετατράπηκε οριστικώς και κατέστη ο υπ' αριθ. 481 νόμος της 3ης Αυγούστου 1994 (στο εξής: νόμος 481/94). Η παράγραφος 3 του άρθρου 1 του νόμου 481/94 ορίζει ότι «οι αιτήσεις για χορήγηση ενισχύσεων (...) υποβάλλονται στο Υπουργείο Βιομηχανίας, Εμπορίου και Βιοτεχνίας — γενική διεύθυνση βιομηχανικής παραγωγής, μέχρι τις 30 Ιουλίου 1994 (...)», ενώ «η διάλυση των εγκαταστάσεων πρέπει να πραγματοποιηθεί μέχρι τις 31 Μαρτίου 1995, η δε πλήρης καταβολή των ενισχύσεων (...) πραγματοποιείται μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1996».

5 Τον Αύγουστο του 1994 οι ιταλικές αρχές κοινοποίησαν την εκτελεστική κανονιστική απόφαση του νόμου 481/94, υπό μορφή υπουργικής κανονιστικής αποφάσεως (κανονιστική απόφαση υπ' αριθ. 683 του Υπουργού Βιομηχανίας, Εμπορίου και Βιοτεχνίας, της 12ης Οκτωβρίου 1994). Δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 1, της κανονιστικής αποφάσεως 683, προκειμένου να λάβουν τις ενισχύσεις που προβλέπονται στο άρθρο 1 του νόμου 481/94 του 1994, οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις έπρεπε, μεταξύ άλλων, να πληρούν τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

«γ) να προβούν στη διάλυση των εγκαταστάσεων τις οποίες αφορά η ενίσχυση μέχρι τις 31 Μαρτίου 1995·

(...)

ε) να έχουν κανονικώς πραγματοποιήσει, μέχρι την ημερομηνία εκδόσεως του νομοθετικού διατάγματος 103 της 14ης Φεβρουαρίου 1994, το οποίο επιβεβαιώθηκε στις 14 Απριλίου 1994 υπό τη μορφή του νομοθετικού διατάγματος 234, το οποίο επιβεβαιώθηκε στις 20 Ιουνίου 1994 υπό τη μορφή του νομοθετικού διατάγματος 396, το οποίο κατέστη ο νόμος 481/94, παραγωγή πιστοποιούμενη από ορκωτό πραγματογνώμονα του αντίστοιχου τομέα, εγγεγραμμένου στον πίνακα πραγματογνωμόνων και ορισμένου από το tribunale στην κατά τόπον αρμοδιότητα του οποίου περιλαμβάνεται η καταστατική έδρα της εταιρίας.»

6 Η Επιτροπή, αφού προέβη στον έλεγχο της συμφωνίας του νόμου 481/94 και της υπουργικής κανονιστικής αποφάσεως 683 με την απόφαση 3855/91 (και, ειδικότερα, με τις διατάξεις του άρθρου 4 αυτής), με απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, επέτρεψε τις εν λόγω ενισχύσεις, εξαρτώντας τη χορήγησή τους σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση από την προϋπόθεση της προηγούμενης κοινοποιήσεώς τους. Ως προς την προϋπόθεση της «κανονικής παραγωγής» προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ, που θέτει το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, της αποφάσεως 3855/91, η Επιτροπή υπογράμμισε, στηριζόμενη στα στοιχεία που της είχαν κοινοποιήσει οι ιταλικές αρχές, ότι η προϋπόθεση αυτή θεωρείται πληρουμένη στην περίπτωση που η οικεία επιχείρηση «διατήρησε παραγωγική δραστηριότητα, κατά μέσο όρο, τουλάχιστον μιας βάρδιας ημερησίως, που αντιστοιχεί σε οκτώ ώρες επί πέντε ημέρες εβδομαδιαίως, καθ' όλη τη διάρκεια του έτους 1993 και μέχρι τις 28 Φεβρουαρίου 1994, ημερομηνία κοινοποιήσεως στην Επιτροπή του νομοθετικού διατάγματος 103/94» (βλ. επιστολή της 12ης Δεκεμβρίου 1994 που απηύθυνε στην Ιταλική Κυβέρνηση ο αρμόδιος για τον ανταγωνισμό επίτροπος Karel van Miert, η οποία απετέλεσε το υπ' αριθ. 8 παράρτημα του δικογράφου της προσφυγής, σ. 3, παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση). Η Επιτροπή σημείωσε, επίσης, ότι οι ιταλικές αρχές είχαν τη δυνατότητα «να αποδείξουν, στηριζόμενες σε αντικειμενικά κριτήρια, ότι επιχείρηση μη ανταποκρινόμενη σ' αυτό το κριτήριο είχε, παρά ταύτα, παραγάγει κανονικώς προϊόντα σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ», επιβεβαιώνοντας με τον τρόπο αυτό ότι πρέπει να θεωρηθεί ως αναφερθέν ενδεικτικώς και μόνον το κριτήριο αυτό.

7 Στηριζόμενη στις διατάξεις του νόμου 481/94 και της κανονιστικής αποφάσεως εφαρμογής 683, η εταιρία Moccia Irme SpA (στο εξής: Moccia Irme) υπέβαλε, ταυτόχρονα με άλλες επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ εγκατεστημένες στην Ιταλία, αίτηση για την έγκριση χορηγήσεως σ' αυτήν ενισχύσεων για το οριστικό κλείσιμο εγκαταστάσεων παραγωγής σιδήρου και χάλυβα.

8 Με έγγραφα της 15ης Δεκεμβρίου 1995 και της 2ας Φεβρουαρίου 1996, η Επιτροπή ενημέρωσε τις ιταλικές αρχές ότι αποφάσισε να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 6, παράγραφος 4, της αποφάσεως 3855/91, αναφορικά με διάφορες «συγκεκριμένες» ενισχύσεις που είχαν δεόντως κοινοποιηθεί σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 6, της εν λόγω αποφάσεως. Στις περιπτώσεις αυτές, οι οικείες εταιρίες, μολονότι πληρούσαν τις λοιπές προϋποθέσεις που ρητώς αναφέρονται στο άρθρο 4, δεν μπορούσαν να ισχυριστούν ότι «παρήγαγαν κανονικώς» προϊόντα σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ μέχρι την ημερομηνία κοινοποιήσεως των ενισχύσεων (δηλαδή μέχρι τον Φεβρουάριο του

1994), σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, της αποφάσεως 3855/91. Ειδικότερα, η αιτούσα δεν είχε πραγματοποιήσει καμία παραγωγή κατά την περίοδο αναφοράς [βλ. απόφαση της Επιτροπής της 30ής Ιουλίου 1996, έγγραφο C(96) 2385 τελικό, κεφάλαιο I, σ. 3, τέλος τρίτου εδαφίου].

9 Με έγγραφο της 31ης Ιανουαρίου 1996, η Ιταλική Κυβέρνηση διατύπωσε τις παρατηρήσεις της σχετικά με την κίνηση αυτής της διαδικασίας. Ωστόσο, αντί να αποδείξει, στηριζόμενη σε αντικειμενικά κριτήρια, ότι οι εν λόγω επιχειρήσεις είχαν κανονικώς παραγάγει προϊόντα σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ κατά την περίοδο αναφοράς, η κυβέρνηση περιορίστηκε να προβάλει δικαιολογίες ως προς την έλλειψη κανονικής παραγωγής επιβεβαιώνοντας έτσι εμμέσως ότι, στις περιπτώσεις αυτές, δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως συντρέχουσα η εν λόγω προϋπόθεση.

10 Με απόφαση της 30ής Ιουλίου 1996 [έγγραφο C(96) 2385 τελικό], η Επιτροπή αποφάσισε, κατά συνέπεια, να κηρύξει ασυμβίβαστα με την κοινή αγορά χάλυβα, κατά την έννοια του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης, τα μέτρα κρατικών ενισχύσεων που σκόπευε να λάβει η Ιταλία προς όφελος, μεταξύ άλλων, της αιτούσας.

11 Η προθεσμία της 31ης Μαρτίου 1995 που ορίστηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 3, του νόμου 481/94 και με το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονιστικής αποφάσεως 683 για τη διάλυση εγκαταστάσεων παρατάθηκε μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1995 με το νομοθετικό διάταγμα 143 της 29ης Απριλίου 1995 και, κατόπιν, μέχρι τις 29 Φεβρουαρίου 1996 με το νομοθετικό διάταγμα 547 της 23ης Δεκεμβρίου 1995, μέχρι τις 30 Απριλίου 1996 με το νομοθετικό διάταγμα 78 της 26ης Φεβρουαρίου 1996, μέχρι τις 30 Ιουνίου 1996 με το νομοθετικό διάταγμα 214 της 26ης Απριλίου 1996, και, τέλος, καθορίστηκε οριστικώς η 30ή Σεπτεμβρίου 1996 με το νομοθετικό διάταγμα 542 της 23ης Οκτωβρίου 1996, ενώ η προθεσμία της 31ης Δεκεμβρίου 1996 που είχε ήδη τάξει ο νόμος 481/94 για την πλήρη καταβολή των ενισχύσεων παρέμεινε αμετάβλητη. Το άρθρο 3, παράγραφος 4, του νομοθετικού διατάγματος 542, της 23ης Οκτωβρίου 1996, ορίζει τα ακόλουθα:

«Η προθεσμία της 31ης Μαρτίου 1995 που ορίστηκε με το άρθρο 1, τρίτο εδάφιο, του νομοθετικού διατάγματος 396 της 20ής Ιουνίου 1996, που μετα-

τράπηκε, με τροποποιήσεις, με τον νόμο [481/94], παρατάθηκε δε ήδη μέχρι τις 30 Ιουνίου 1996, παρατείνεται εκ νέου μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου 1996. Οι επιχειρήσεις που υπάγονται ακόμα στη διαδικασία της προηγούμενης κοινοποιήσεως στην Επιτροπή της Ευρωπαϊκής Ενώσεως οφείλουν, εν πάση περιπτώσει, να διακόψουν την παραγωγή τους ευθύς μόλις λάβουν την κανονιστική απόφαση περί χορηγήσεως σ' αυτές των ενισχύσεων που προβλέπονται στο άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, του νομοθετικού διατάγματος 396 του 1994, με την επιφύλαξη των λοιπών υποχρεώσεων που επέβαλε η Επιτροπή και της λήγουσας στις 31 Δεκεμβρίου 1996 προθεσμίας για την περάτωση των διαδικασιών χορηγήσεως των σχετικών ενισχύσεων.»

12 Με προσφυγή που καταχωρίστηκε στο πρωτόκολλο του Πρωτοδικείου στις 19 Οκτωβρίου 1996, η αιτούσα ζήτησε την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 30ής Ιουλίου 1996, καθώς και τη μη εφαρμογή των λοιπών πράξεων, προκαταρκτικών συντονιστικών ή παρεπομένων.

13 Με χωριστό δικόγραφο, που καταχωρίστηκε στο πρωτόκολλο του Πρωτοδικείου στις 29 Νοεμβρίου 1996, η αιτούσα ζήτησε τη λήψη επειγόντων μέτρων, στηριζόμενη στο άρθρο 39 της Συνθήκης, ζητώντας από τον Πρόεδρο του Πρωτοδικείου «να διατάξει, κατόπιν ακροάσεως των διαδίκων, ότι η εκτέλεση της προσβαλλομένης αποφάσεως και των προκαταρκτικών πράξεων αναβάλλεται και να αποφασίσει ότι η Επιτροπή θα ζητήσει από τις ιταλικές αρχές να αναστείλουν, μέχρις εκδόσεως αποφάσεως επί της ουσίας, την καταβολή των ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων που προβλέπει ο νόμος 481/94, επικουρικώς δε, ότι η ίδια η Επιτροπή θα επανεξετάσει, με τη σύμπραξη της αιτούσας εταιρίας, την ενίσχυση κατά τη διαδικασία της εκατέρωθεν ακροάσεως».

14 Η Επιτροπή κατέθεσε τις γραπτές παρατηρήσεις της, υπό μορφή υπομνήματος που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, στις 6 Δεκεμβρίου 1996.

15 Οι διάδικοι ανέπτυξαν τις προφορικές τους παρατηρήσεις τους στις 11 Δεκεμβρίου 1996.

**Σκεπτικό**

16 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 39, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης, και του άρθρου 4 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21), με την απόφαση 94/149/ΕΚΑΧ, ΕΚ του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 1994 (ΕΕ L 66, σ. 29), και με την απόφαση 95/1/ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ του Συμβουλίου, της 1ης Ιανουαρίου 1995 (ΕΕ L 1, σ. 1), το Πρωτοδικείο δύναται, αν κρίνει ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή της εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή να διατάξει τα αναγκαία προσωρινά μέτρα.

17 Το άρθρο 104, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου διευκρινίζει ότι η αίτηση αναστολής εκτελέσεως μιας πράξεως είναι παραδεκτή μόνον αν ο αιτών προσέβαλε την πράξη αυτή με προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου. Η παράγραφος 2 του ίδιου άρθρου προβλέπει ότι οι αιτήσεις που αφορούν τη λήψη των προσωρινών μέτρων του άρθρου 39, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης πρέπει να προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Τα αιτούμενα μέτρα πρέπει να έχουν προσωρινό χαρακτήρα, υπό την έννοια ότι δεν πρέπει να προδικάζουν την απόφαση επί της ουσίας (βλ. διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου, της 29ης Νοεμβρίου 1996, T-179/96 R, Antonissen κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1641, σκέψη 19).

18 Στην προκειμένη υπόθεση η αιτούσα ζητεί από τον Πρόεδρο του Πρωτοδικείου:

— να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως και των προκαταρκτικών πράξεων·

— να αποφασίσει ότι η Επιτροπή θα ζητήσει από τις ιταλικές αρχές να αναστείλουν, μέχρις εκδόσεως αποφάσεως επί της ουσίας, την καταβολή κρατικών ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων των επιχειρήσεων παραγωγής σιδήρου και χάλυβα που προβλέπει ο νόμος 481/94·

— να αποφασίσει, επικουρικώς, ότι η Επιτροπή θα επαναλάβει τη διαδικασία εξετάσεως της ενισχύσεως που προορίζεται για την αιτούσα εταιρία.

19 Διαπιστώνεται, συνεπώς, ότι με την παρούσα αίτηση ζητείται από το Πρωτοδικείο να διατάξει τη λήψη ορισμένων προσωρινών μέτρων, κατά την έννοια του άρθρου 39, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης, τα οποία η αιτούσα θεωρεί αναγκαία ενόψει των περιστάσεων που επικαλείται.

20 Προκειμένου να ληφθεί απόφαση επί του αιτήματος αυτού πρέπει, πρώτον, να εξεταστεί το συμφέρον που έχει η αιτούσα για τη λήψη των αιτουμένων προσωρινών μέτρων.

*Επί του συμφέροντος για τη λήψη των αιτουμένων προσωρινών μέτρων*

Επιχειρήματα των διαδίκων

21 Η αιτούσα υποστηρίζει ότι το συμφέρον της για τη λήψη των αιτουμένων προσωρινών μέτρων πρέπει να αναζητηθεί στην ειδική κατάσταση στην οποία βρίσκεται κατόπιν της αποφάσεως της Επιτροπής της 30ής Ιουλίου 1996, περί μη εγκρίσεως της ενισχύσεως για το κλείσιμο εγκαταστάσεων που προέβλεπε ο νόμος 481/94. Πράγματι, ο ανωτέρω νόμος, όπως συμπληρώθηκε με το νομοθετικό διάταγμα 542, τάσσει προθεσμία για τη διάλυση εγκαταστάσεων, η οποία επί του παρόντος είναι η 30ή Σεπτεμβρίου 1996, καθώς και προθεσμία για την καταβολή των ενισχύσεων, η οποία συμπίπτει — ούσα η 31η Δεκεμβρίου 1996 — με την προθεσμία που τάσσει γενικώς το άρθρο 1, παράγραφος 3, του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα. Η αρνητική απόφαση της Επιτροπής εμποδίζει την εταιρία Moccia Irme, όσο εκκρεμεί η υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου, να επιλέξει μεταξύ της ενισχύσεως για το κλείσιμο εγκαταστάσεων και της πωλήσεως των εγκαταστάσεων σε τρίτους, πράγμα που της προκαλεί ζημία — συνιστάμενη στην «αδυναμία επιλογής» — σοβαρή και ανεπανόρθωτη: πράγματι, μετά την εκπνοή των ανωτέρω προθεσμιών, η αιτούσα δεν θα έχει πλέον τη δυνατό-

τητα να λάβει ενίσχυση για το κλείσιμο εγκαταστάσεων, η μόνη δε εναλλακτική λύση που θα της απομένει θα είναι η εκποίηση των εγκαταστάσεών της σε τιμή κατώτερη από εκείνη που της προσφέρθηκε όταν ακόμα ήταν δυνατή η χορήγηση ενισχύσεως. Κατά συνέπεια, η ευδοκίμηση της κύριας προσφυγής της, εφόσον δεν μπορούσε παρά να είναι μεταγενέστερη, δεν θα βοηθούσε ίσως καθόλου την εταιρία Moccia Irme, η οποία μπορεί να επωφεληθεί μιας αποτελεσματικής νομικής προστασίας, μόνον εφόσον ληφθούν τα αιτούμενα προσωρινά μέτρα.

22 Ειδικότερα, το συμφέρον της αιτούσας από την εντολή του Προέδρου του Πρωτοδικείου προς την Επιτροπή να ζητήσει από τις ιταλικές αρχές να αναστείλουν την καταβολή των ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων, που προβλέπει ο νόμος 481/94, έγκειται στο γεγονός ότι υπάρχει κίνδυνος οι προβλεφθέντες σε εθνικό επίπεδο χρηματοδοτικοί πόροι για την παρότρυνση του κλεισίματος εγκαταστάσεων παραγωγής σιδήρου και χάλυβα «να κατανεμηθούν οριστικώς μεταξύ των άλλων υποψηφίων επιχειρήσεων», με αποτέλεσμα να αποκλειστεί η εταιρία Moccia Irme από κάθε χρηματοδοτική ενίσχυση και να βρεθεί στην ανάγκη πωλήσεως των παραγωγικών της εγκαταστάσεων σε χαμηλές τιμές προς ενδεχόμενους αγοραστές, οι οποίοι «θα μπορούσαν ελεύθερα να καθορίσουν την τιμή αγοράς». Αντιθέτως, μια περί συντηρητικών μέτρων απόφαση, η οποία θα είχε τη μορφή «προσωρινού moratorium όλων των ενισχύσεων για τη διακοπή της λειτουργίας», επιβαλλόμενου από την Ιταλική Κυβέρνηση, θα έδινε τη δυνατότητα στην Επιτροπή, στις ιταλικές αρχές και στην εταιρία Moccia Irme «να μελετήσουν και να εφαρμόσουν λύσεις δυνάμενες να ικανοποιήσουν το σύνολο των εμπλεκομένων συμφερόντων».

23 Η Επιτροπή φρονεί ότι η αιτούσα ουδαμώς απέδειξε το συμφέρον που ισχυρίζεται ότι έχει από τη λήψη των αιτουμένων προσωρινών μέτρων. Ο κίνδυνος να υποστεί η εταιρία Moccia Irme ζημία είναι, πράγματι, μόνον δυνητικός και, εν πάση περιπτώσει, «θα συνίσταται σε καθαρώς περιουσιακή ζημία», η οποία θα μπορούσε να αποκατασταθεί, σε περίπτωση ευδοκιμήσεως της κύριας προσφυγής, διά της λήψεως «συνήθων μέτρων αποκαταστάσεως ζημίας». Εξάλλου, πρέπει να θεωρηθεί ότι η πραγματική προϋπόθεση από την οποία εξαρτάται η αίτηση λήψεως συντηρητικών μέτρων έπαυσε να συντρέχει από της παρελεύσεως της προθεσμίας που είχε ταχθεί για τη διάλυση των εγκαταστάσεων, δηλαδή της 30ής Σεπτεμβρίου 1996: η τυχόν χορήγηση των αιτουμένων μέτρων ουδόλως θα χρησιμεύσει στην αιτούσα, η οποία δεν

θα μπορεί να λάβει την κρατική ενίσχυση, καθόσον δεν θα είναι πλέον σε θέση να ικανοποιήσει την προϋπόθεση — της διαλύσεως των εγκαταστάσεων — από την οποία εξαρτάται η χορήγηση της ενισχύσεως.

24 Όσον αφορά το αίτημα αναστολής της καταβολής των ενισχύσεων που προβλέπει ο νόμος 481/94, η Επιτροπή παρατηρεί ότι το προσωρινό αυτό μέτρο είναι ατελέσφορο και υπερβολικό. Ο ατελέσφορος χαρακτήρας του προκύπτει από το γεγονός ότι η αιτούσα θα μπορούσε, «αναμένοντας την οριστική απόφαση επί της κύριας προσφυγής, να υποβάλει στις αρμόδιες ιταλικές αρχές αίτηση για τη λήψη μέτρου που θα αποβλέπει στη διασφάλιση γι' αυτήν ορισμένου τμήματος του ποσού που προορίζεται για τη χρηματοδότηση ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων, ή ακόμα την αναστολή της όλης διαδικασίας χορηγήσεως ενισχύσεων». Δεν θα μπορούσε επίσης να αποκλειστεί, κατά την Επιτροπή, η δυνατότητα να διατεθούν για το 1997 νέοι πόροι χρηματοδοτήσεως του οριστικού κλεισίματος εγκαταστάσεων παραγωγής σιδήρου και χάλυβα: ενόψει της εκπνοής, στις 31 Δεκεμβρίου 1996, της ισχύος του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων για τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα, «η Επιτροπή έχει, πράγματι, ήδη υποβάλει πρόταση για την αντικατάσταση της ανωτέρω αποφάσεως», ενώ, σε εθνικό επίπεδο, ο νόμος 550 της 28ης Σεπτεμβρίου 1995 (δημοσιονομικός νόμος του 1996) προβλέπει, για το 1997, τη διάθεση 100 δισεκατομμυρίων ιταλικών λιρών (LIT) για την ενίσχυση του μόνιμου ειδικού ταμείου τεχνολογικής ανανεώσεως με σκοπό την εφαρμογή του σχεδίου αναδιαρθρώσεως της βιομηχανίας βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα. Ο υπερβολικός χαρακτήρας του αιτουμένου μέτρου προκύπτει από τις πρακτικές συνέπειες που θα είχε η τυχόν αποδοχή του αιτήματος: πράγματι, ένα τέτοιο μέτρο θα εμπόδιζε «την Ιταλική Κυβέρνηση να χορηγήσει ενισχύσεις για το κλείσιμο εγκαταστάσεων οποιασδήποτε επιχειρήσεως, περιλαμβανομένων και εκείνων των οποίων η ενίσχυση είχε ορθώς θεωρηθεί ως συμβιβαζόμενη με την κοινή αγορά», με συνέπεια να θιγούν σοβαρώς εκείνοι που είχαν ήδη προβεί στη διάλυση εγκαταστάσεών τους, σύμφωνα με τις διατάξεις της εθνικής κανονιστικής ρυθμίσεως.

25 Τέλος, η Επιτροπή παρατηρεί ότι προσωρινό μέτρο που θα συνίστατο σε απευθυνόμενη προς αυτήν εντολή να καλέσει τις ιταλικές αρχές να αναστείλουν τη χορήγηση ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων μέχρι περατώσεως της επί της ουσίας διαδικασίας θα υπερέβαινε προφανώς τις αρμοδιότητες που έχει στο πλαίσιο της Συνθήκης ΕΚΑΧ, όπως προσδιορίζονται στον

πέμπτο κώδικα ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα, ενώ προσωρινό μέτρο που θα την υποχρέωνε να επαναλάβει τη διαδικασία εξετάσεως της προοριζόμενης για την εταιρία Moccia Irme ενισχύσεως θα είχε «τα ίδια αποτελέσματα με εκείνα που επιδιώκει η κύρια προσφυγή και θα προδίκαζε την επί της ουσίας απόφαση».

Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

26 Κατά πάγια νομολογία, κατά τον χρόνο χορηγήσεως των προσωρινών μέτρων πρέπει να εκτιμάται αν ο αιτών δικαιολόγησε την ύπαρξη συμφέροντος για τη λήψη των αιτουμένων μέτρων (βλ. διάταξη του προέδρου του πρώτου τμήματος του Δικαστηρίου της 19ης Μαΐου 1989, 107/89 R, Caturla Poch κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1989, σ. 1357). Η απαίτηση αυτή είναι ιδιαίτερα προφανής στην περίπτωση αιτήσεως αναστολής αρνητικής πράξεως, αιτήσεως της οποίας πρέπει να εξεταστεί η πρακτική αποτελεσματικότητα που θα έχει για τον αιτούντα η χορήγηση του προτεινομένου μέτρου (βλ. σχετικώς διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 8ης Οκτωβρίου 1993, T-507/93 R, Branco κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1993, σ. II-1013).

27 Υπό το πρίσμα αυτό πρέπει να εξεταστεί αν τα προσωρινά μέτρα τη λήψη των οποίων ζητεί η εταιρία Moccia Irme μπορούν πράγματι να έχουν κάποια χρησιμότητα γι' αυτήν.

28 Το πρώτο από τα αιτούμενα προσωρινά μέτρα συνίσταται στην αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά την έννοια του άρθρου 39, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης. Επιβάλλεται σχετικώς να παρατηρηθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση έχει αρνητικό χαρακτήρα και ότι τυχόν αναστολή της δεν θα είχε καμία συνέπεια για την αιτούσα: πράγματι, για να μπορέσει η Ιταλική Κυβέρνηση να προβεί στην καταβολή της ενισχύσεως πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να εκδώσει η Επιτροπή θετική απόφαση σύμφωνη προς το άρθρο 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα, ελλείψει της οποίας έχει εφαρμογή η απαγόρευση επιδοτήσεων και ενισχύσεων που επιβάλλει το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης. Η χορήγηση του εν λόγω μέτρου — όπως επίσης η αναστολή των προκαταρκτικών πράξεων, όπως ο πέμπτος κώδικας ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα — δεν θα είχε καμία χρησιμότητα για την

αιτούσα, καθόσον δεν θα μπορούσε να αποτρέψει τη ζημία που αυτή φοβάται: πράγματι, θα εξακολουθούσε να υφίσταται πλήρως η «αδυναμία επιλογής» μεταξύ της ενισχύσεως για το κλείσιμο εγκαταστάσεων και της πωλήσεως των εγκαταστάσεων, καθόσον η Ιταλική Κυβέρνηση δεν θα είχε καμία δυνατότητα να καταβάλει στην αιτούσα την ενίσχυση που της χορήγησε, χωρις θετική απόφαση της Επιτροπής εγκρίνουσα την εν λόγω ενίσχυση.

29 Το επικουρικό αίτημα με το οποίο επιδιώκεται να επαναλάβει η Επιτροπή τη διαδικασία εξετάσεως της εν λόγω ενισχύσεως δεν αποτελεί παρά διαφορετική διατύπωση του αιτήματος αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως: επιδιώκει να προκαλέσει ρητώς αυτό το οποίο το πρώτο αίτημα υπαινισσόταν σιωπηρώς, δηλαδή το ενδεχόμενο να μεταβάλει η Επιτροπή άποψη ως προς την αιτούμενη έγκριση της χορηγηθείσας προς την εταιρία Moccia Irme ενισχύσεως. Το ενδεχόμενο αυτό είναι εντελώς θεωρητικό, διότι η επανάληψη της διαδικασίας εξετάσεως της ενισχύσεως, την οποία προβλέπει και ρυθμίζει το άρθρο 6 του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα, ακόμα και αν επρόκειτο να αποφασιστεί ως προσωρινό μέτρο, δεν θα συνεπαγόταν οπωσδήποτε την έκδοση θετικής αποφάσεως της Επιτροπής, η οποία και μόνο θα μπορούσε να επιτρέψει στην Ιταλική Κυβέρνηση τη χορήγηση της προοριζόμενης για την αιτούσα ενισχύσεως. Εξάλλου, όπως ορθώς παρατηρεί η Επιτροπή, ένα τέτοιο μέτρο δεν θα είχε προσωρινό χαρακτήρα, διότι θα είχε τις ίδιες ακριβώς συνέπειες με εκείνες που επιδιώκει η κύρια προσφυγή και θα προδίκαζε την επί της ουσίας απόφαση (βλ., τελευταία, προαναφερθείσα διάταξη Antonissen κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψεις 29 και 30): δυνάμει του άρθρου 34, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, μόνο στην περίπτωση ακυρώσεως της προσβαλλομένης πράξεως υποχρεούται η Επιτροπή να επανεξετάσει την περίπτωση και να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της ακυρωτικής αποφάσεως.

30 Όσον αφορά το αίτημα να υποχρεωθεί η Επιτροπή να ζητήσει από τις ιταλικές αρχές να αναστείλουν την καταβολή ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων, τυχόν χορήγηση του μέτρου αυτού θα είχε επιφανειακή μόνο χρησιμότητα. Πράγματι, η αναστολή της καταβολής θα είχε ως αποτέλεσμα το πάγωμα της υφισταμένης καταστάσεως, χωρίς ωστόσο να αποκομίσει η αιτούσα κάποιο όφελος: βεβαίως, «το προσωρινό moratorium που θα επιβαλλόταν επί του συνόλου του συστήματος ενισχύσεων για τη διακοπή της δραστηριότητας» θα απέτρεπε το ενδεχόμενο «οριστικής κατανομής» των χρηματοδοτικών πόρων «μεταξύ των άλλων υποψηφίων επιχειρήσεων», αλλά δεν θα ανέστελλε την παρέλευση της προθεσμίας της 31ης Δεκεμβρίου 1996, μετά την οποία — όπως επιβάλλει, σε κοινοτικό επίπεδο, το άρθρο 1, παράγραφος 3, του πέμπτου κώδικα ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα

— δεν θα μπορούσε να υπάρξει καταβολή ενισχύσεων ούτε για τις επιχειρήσεις για τις οποίες η Επιτροπή ενέκρινε τη χορήγηση ενισχύσεως ούτε για την ίδια την αιτούσα, η οποία δεν θα αποκόμιζε κανένα όφελος από τη ζημία που θα προκαλούσε στις ανταγωνίστριες επιχειρήσεις με την αναστολή εφαρμογής του συστήματος. Εξάλλου, η προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 1, παράγραφος 4, του νομοθετικού διατάγματος 542, κατά την οποία «οι επιχειρήσεις που υπάγονται ακόμα στη διαδικασία της προηγούμενης κοινοποιήσεως στην Επιτροπή της Ευρωπαϊκής Ενώσεως οφείλουν, εν πάση περιπτώσει, να διακόψουν την παραγωγή τους ευθύς μόλις λάβουν το διάταγμα περί χορηγήσεως σ' αυτές των ενισχύσεων που προβλέπονται στο άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, του νομοθετικού διατάγματος 396 του 1994, με την επιφύλαξη των λοιπών υποχρεώσεων που επέβαλε η Επιτροπή και της λήγουσας στις 31 Δεκεμβρίου 1996 προθεσμίας για την περάτωση των διαδικασιών χορηγήσεως των σχετικών ενισχύσεων», δεν έχει εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση, διότι «η διαδικασία της προηγουμένης κοινοποιήσεως» έχει ήδη περατωθεί με την απόφαση της Επιτροπής της 30ής Ιουλίου 1996 περί αρνήσεως εγκρίσεως αυτής της ενισχύσεως. Στην πραγματικότητα, όπως διαπιστώθηκε κατά την ακρόαση της 11ης Δεκεμβρίου 1996, το συμφέρον της εταιρίας Moccia Irme θα μπορούσε επίσης να προστατευθεί με την αποθεματοποίηση του κονδυλίου — 13 509 εκατομμύρια LIT — που της χορήγησε η Ιταλική Κυβέρνηση, αλλά δεν της καταβλήθηκε επειδή η Επιτροπή αρνήθηκε να δώσει την έγκρισή της: πάντως, τυχόν λήψη του αιτουμένου μέτρου δεν θα είχε καμία συνέπεια, διότι με τη λήξη του οικονομικού έτους το ποσό που ήδη δεσμεύθηκε για την αιτούσα, μολονότι θα μπορούσε να μετατραπεί σε αρνητικό υπόλοιπο, δεν θα μπορούσε να καταβληθεί μετά τις 31 Δεκεμβρίου 1996, εκτός αν θεσπιζόταν νέο κανονιστικό πλαίσιο που θα διασφάλιζε την αναχρηματοδότηση του συστήματος ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων. Τυχόν αποδοχή αυτού του αιτήματος δεν θα είχε καμία χρησιμότητα για την αιτούσα και, εξάλλου, θα ελάμβανε τη μορφή μέτρου το οποίο προφανώς υπερβαίνει τις αρμοδιότητες που έχει η Επιτροπή στο πλαίσιο της Συνθήκης ΕΚΑΧ, καθόσον θα συνίστατο σε εντολή απευθυνόμενη προς κράτος μέλος να αναστείλει σύστημα ενισχύσεων που έχει ήδη αναγνωριστεί ως σύμφωνο με την εν λόγω Συνθήκη (βλ. διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 21ης Οκτωβρίου 1996, T-107/96 R, Pantochim κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1361, σκέψη 36).

31 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις που να δικαιολογούν τη χορήγηση των αιτουμένων προσωρινών μέτρων. Συνεπώς, η παρούσα αίτηση πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί το βάσιμο των ισχυρισμών και επιχειρημάτων που προβάλλει η αιτούσα προκειμένου να δικαιολογήσει τη χορήγηση των αιτουμένων προσωρινών μέτρων.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

**1) Απορρίπτει την αίτηση προσωρινών μέτρων.**

**2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 17 Δεκεμβρίου 1996.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. Saggio